

Sygn. akt VIII C 3064/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w K.

przeciwko M. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3064/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 lipca 2018 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko M. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 616,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że (...) Centrum S.A. w W. zawarło z pozwaną kompleksową umowę na dostawę energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych. W związku z zawarciem umowy pozwana była zobowiązana do zapłaty należności wynikających z faktur VAT, pomimo tego nie spełniła swojego obowiązku. W dniu 14 sierpnia 2018 r. (...) Centrum S.A. w W. zawarło z powodem umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej.

(pozew k. 2- 3)

Postanowieniem z dnia 24 października 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(postanowienie k. 4 v.)

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół rozprawy k. 47)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2011 roku M. S. zawarła z (...) Centrum S.A. w W. umowę sprzedaży energii elektrycznej nr PL (...).

(umowa sprzedaży energii elektrycznej k. 28- 29, załącznik k. 30, pełnomocnictwo k. 31, oświadczenie k. 32)

W dniu 7 września 2015 roku (...) Centrum S.A. w W. wystawiło fakturę VAT korekta nr (...), w której należność do zapłaty przez pozwaną określono na kwotę 616,55 zł, a termin zapłaty na dzień 21 września 2015 r.

(faktura VAT korekta k. 34 v.- 35)

W dniu 14 sierpnia 2018 roku (...) Centrum S.A. w W. zawarło z (...) spółka z o.o. w K. umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec M. S..

(umowa przelewu wierzytelności k. 18- 21, załącznik nr 1 k. 20- 24)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dokumentów, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia. W przedmiotowej sprawie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od M. S. kwoty 616,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwaną z (...) Centrum S.A. w W. umowy sprzedaży energii elektrycznej. Dochodzona pozewem kwota 616,55 zł była objęta fakturą VAT korekta nr (...).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, gdyż wynika z umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej przez osobę fizyczną.

Co do długości trwania terminu przedawnienia należy zauważyć, że w myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W przedmiotowej sprawie znajdzie jednak zastosowanie krótszy, dwuletni termin przedawnienia roszczenia gdyż, zgodnie z art. 555 kc przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Z kolei w myśl art. 554 kc roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Zatem nie ulega wątpliwości, że

do roszczenia objętego pozwem znajdzie zastosowanie dwuletni termin przedawnienia, przewidziany właśnie w powołanym przepisie kodeksu cywilnego, gdyż pierwotny wierzyciel dokonywał sprzedaży energii elektrycznej w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne od dnia 22 września 2015 r. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia. Jednak wynika ona wprost ze złożonych przez powoda dowodów, przede wszystkim z faktury VAT korekta nr (...), w której termin końcowy zapłaty kwoty 616,55 zł określono na dzień 21 września 2015 r. Zresztą od dnia 22 września 2015 r. powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 2 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie kwoty objętej pozwem dopiero w dniu 7 września 2018 roku, a zatem po upływie dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia, który upływał w dniu 22 września 2017 r.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.